

Ukin kalamajassa sielukin lepää

■ Kaksivuotias Eemil ja viiden vanha Eino hakevat vettä ojasta ja kaivavat lapiolla pihahiekkää.

– Me teemme vesipuroa. Siihen pitää koko ajan hakea lisää vettä.

– Vähän peremmällekin voit mennä, jatkaa Eino kohteliaasti ja opastaa vielä, että toi vihree laatikko sinä mökin edessä on sit roskis.

Onni-koirakin toivottaa tulijan tervetulleeksi, koira-maisesti tietenkin nuolemalta tulijan kasvat.

Järvenpäälaiset Kati ja Samuli Harjuvaara ovat jälleen tulleet kesäloman viettoon Pakisjärvelle. Katin synnyinseudulle aivan Alposjärven rannalle.

Vanhan kalamajan katolla on meneillään piippuprojekti ja sisään on kannettu uusi kamiina, muuten kesäasunto on vailla mukavuuksia. Juomavesi haetaan lähteestä ja tiskivesi järvestä.

Vesi tulee ja menee, kun tarttuu ämpäriin.

– Molin eilen ongella äitin ja Eemilin kaa ja mä sain ensimmäisen kalan! Se oli kai ahven. Ja Eemil sai sellaisen sinivalkeisen kalan, kai se oli särki, Eemil selittää sisään tullessaan ja pikkuveli säestää häntä omalla kielellään.

– Noon!, Eemil huudattaa (Noon = Minäkin sain kalan).

Epätodellinen hiljaisuus

Kati Harjuvaaraa ihmetyttää, miten alati äänekkäästi touhuavat pojat olivat kalastusreissulla olleet aivan hiljaisia. Sellainen hiljaisuus tuntui epätodelliselta. Sitä ei ole koettu kotona Järvenpäässä.

– Sitten kala alkoi syödä ja kiljahduksia taas riitti, Samuli nauraa.

– Meidän kesä kuluu hyvin perhekeskeisesti, ollaan yhdessä lasten kanssa ja korjailaan mökkiä, Kati jatkaa.

Einon merensiset silmät loistavat. Hän ja pikkuveli pääsevät kohta isän kanssa maalaamaan mökin ulkoseiniä. Einon mielessä siintää jo toisessa kädessä pensseli ja toisessa maaliämpäri.

Ja joka kesä mökillä vietetään suuret juhlat - poikien yhteiset syntymäpäivät ovat parin päivän päästä. Eino täyttää kuusivuotta ja Eemil kolme!

Kati on jo ennättänyt bongata mökin läheisyydestä sienia ja Samuli pääsee pian valmistamaan bravuuriin - kermaista riistasieni-

Arjen pienet asiat ovat Kati ja Samuli Harjuvaaralle niitä suurimpia.

Eemilin ja Einon iloksi lähioja oli täynnä vettä. Pojat ryhtyivät heti rakentamaan puroa.

keittoa.

Kati on kokenut suurena rikkautena maaseudulla vietetyn lapsuuden, siitä ammennetaan edelleen. Hän haluaa välittää samaa pojilleen viettämällä kesälomaa juurillaan.

Kaikella on tarkoitus

Lapset ja arjen pienet ilot ovat Katille ja Samulille elämän tärkeimpiä asioista.

Samuli Harjuvaara tietää, että jokaisesta elonpöydästä kannattaa nauttia. Elämä ei ole itsestäänselvyys kenellekään. Samuli joutui vakavaan liikenneonnettomuuteen 19-vuotiaana. Kuoleman rajamailla virunut nuorukainen selvisi pitkäikäisen taistelun jälkeen uudelleen kiinni elämään. Samulin äidin, pastori Orvokki Harjuvaaran pojas-taan kirjoittama kirja "Te-holta tiepalveluun, Samuli taisteli elämästään", oli maaliskuussa 1997 kahdeksannella sijalla "Mitä Suomi lukee" Kirjakauppalahden tutkimuksessa.

Toipumisensa jälkeen Samuli on tehnyt toistakym-

mentä vuotta vapaaehtoistyötä Tiepalvelussa.

– Sain uuden elämän, kaikella on tarkoitus, Samuli sanoo.

– Mutta minustapa tulee isona palomies, Eino ilmoittaa.

– Tai poliisi, tai lääkäri. Sellainen, joka auttaa ihmisiä, poika tähdentää.

Ja isoveljeään ihailevasta Eemilistä tulee isona kuulemma Eino.

Kirsi käänsi kiveä?

Harjuvaaran perhe asustaa toista kesää mökin sisällä, aiempina vuosina asuttiin mökin pihalla olevassa asuntovaunussa.

– Minun ukki on rakentanut tämän kalamajan, missä myös saunottiin. Tässä huoneessa roikkui kalaverkkoja ja ukki nukkui toisessa päässä, saunan lauteilla. Kati kertoo.

– Me heitettiin kalaverkot ulkoseinälle ja asetettiin sille "asumaan", naureskelee Samuli.

Samulia hymyilyttävät vaimonsa muresanat, jotka häviävät etelässä ja palaavat

käyttöön, mitä liemmäksi Kati tulee kotiseutuaan.

Piippuprojektin aikana meänkielisen Katin ja helsinkiläisittäin puhuvan Samulin kommunikoinnissa oli pieniä ongelmia.

– Kun Kati kertoi, että kirsi oli kääntänyt kiveä vanhan piipun alla, mä en millään voinu ymmärtää sitä. Koska Katin sisko on Kirsi, niin mä ajattelin, että Kirsi on ryöminyt sinne piipun alle ja liikuttanut jotain kiveä ja routa on kaiken lisäksi avittanut sitä tapahtumaa, Samuli nauraa kyyneleet silmissään.

– Kyl mäkin rupeen tuosaa jo ensimmäisen viikon jälkeen puhun vähän meänkieltä, Samuli Harjuvaara arvelee.

Sielukin lepää

Suomipaitaiset pojat rientävät jälleen ulos, tällä kertaa vesipysäyksiin, ja ykskaks mökin sisällä valittsee hiiskumaton hiljaisuus.

Ei kuulu sähkölaitteiden ääniä, ei kotiteattereiden sekamelskaa.

Hiljaisuus on täydellinen. Tai ainakin melkein, sillä ulkoa kantaautuu linnunviserrys ja lasten nauru.

– Täällä sielukin lepää, Kati Harjuvaara huokaa.

ANITTA KOLEHMAINEN

Metsästystä ja ruuanlaittoa harrastavan nuorisohjaaja Samuli Harjuvaaran kotisivuilta www.sharjuvaara.com löydät herkuksia riistareseptejä sekä hänen yrityksensä puutuotteita. Sukututkimusta harrastava lähihoitaja Kati Harjuvaara on kirjoittanut Heli Viirin kanssa sukukirjan Viiriläiset, Tuomas Tuomaanpoika Viirin jälkeläiset (Pohjan Väylä, Yli-tormio 2006).